

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Krzysztof Wiak

w sprawie ze skargi A.W.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn.
VI ACz 1543/23,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 15 kwietnia 2025 r.,

- 1. odrzuca skargę;**
- 2. nakazuje zwrócić od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego
w Warszawie na rzecz A.W. 200 (dwieście) złotych uiszczone
tytułem opłaty od skargi.**

ZG

UZASADNIENIE

Pismem z 6 lutego 2025 r. A.W. (dalej: „skarżący”) złożył skargę
na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu toczącym się przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie
pod sygn. akt VI ACz 1543/23.

Skarżący wniósł o:

1. stwierdzenie przewlekłości wskazanego postępowania;
2. przyznanie mu od Skarbu Państwa kwoty 20 000 zł;

3. zasądzenie na jego rzecz od Skarbu Państwa kosztów niniejszego postępowania;
4. zobowiązanie Sądu Apelacyjnego w Warszawie do rozpoznania wskazanej sprawy w terminie 3 miesięcy od rozpoznania niniejszej skargi.

W uzasadnieniu pisma skarżący wskazał, że 23 sierpnia 2023 r. złożył zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z 23 czerwca 2023 r. (VI C 112/20), w którym Sąd udzielił zabezpieczenia poprzez zobowiązanie skarżącego do łożenia przez czas trwania procesu na utrzymanie małoletniego syna P.W. dodatkowej kwoty 1300 zł miesięcznie, ponad kwotę zabezpieczoną w postanowieniu z 24 kwietnia 2020 r. (VI C 112/20) płatnej do rąk U.B., do 10-go dnia każdego miesiąca z góry, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności. Zażalenie wpłynęło do Sądu Apelacyjnego w Warszawie 23 listopada 2023 r. i zostało zarejestrowane pod sygn. akt VI ACz 1543/23. Do dnia złożenia niniejszej skargi zażalenie to nie zostało rozpoznane.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga na przewlekłość postępowania zasługuje na odrzuceniu.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość postępowania”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania

w sprawie (art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania). Zgodnie z ugruntowaną linią orzecniczą, przez „tok postępowania w sprawie” w znaczeniu przyjętym w art. 2 ust. 1 i art. 5 ust. 1 ustawy, należy rozumieć „postępowanie co do istoty sprawy”. Nie dotyczy to natomiast postępowania zażaleniowego jako incydentalnego (ubocznego), którego bieg nie powoduje „przejścia” rozpoznania istoty sprawy do sądu wyższej instancji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 listopada 2012 r., KSP 15/12; z 24 września 2014 r., III SPP 206/14; z 13 listopada 2014 r., III SPP 227/14; z 16 czerwca 2015 r., III SPP 12/15; z 10 stycznia 2017 r., III SPP 65/16; z 6 lutego 2018 r., WSP 2/17; z 10 lipca 2019 r., I NSP 63/19; z 24 marca 2021 r., I NSP 191/20). Niedopuszczalna jest zatem skarga na przewlekłość postępowania zażaleniowego, jako incydentalnego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego: z 13 listopada 2014 r., III SPP 227/14; z 16 czerwca 2015 r., III SPP 12/15; z 10 stycznia 2017 r., III SPP 65/16; z 6 lutego 2018 r., WSP 2/17; z 10 lipca 2019 r., I NSP 63/19; z 3 września 2024 r., I NSP 193/24).

W niniejszym postępowaniu skarżący domagał się stwierdzenia przewlekłości postępowania zażaleniowego w przedmiocie zabezpieczenia należności alimentacyjnych na rzecz małoletniego syna, toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie. W orzecnictwie słusznie przyjęto, że postępowanie takie jest postępowaniem pomocniczym, incydentalnym w stosunku do roszczenia głównego (postanowienia Sądu Najwyższego: z 10 lipca 2009 r., II CZ 32/09; z 17 kwietnia 2013 r., I CZ 1/13; z 16 czerwca 2015 r., III SPP 12/15; z 10 stycznia 2017 r., III SPP 65/16; z 24 marca 2021 r., I NSP 191/20; z 12 grudnia 2024 r., I NSP 459/24). Wniesienie zażalenia od postanowienia w sprawie wniosku o zabezpieczenie alimentów nie prowadzi bowiem do przeniesienia do Sądu Apelacyjnego rozpoznania „istoty sprawy” o rozwód, która należy do właściwości Sądu Okręgowego.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 397 § 1¹ k.p.c. oraz w związku z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania orzekł, jak w sentencji.

O zwrocie opłaty od skargi orzeczono na podstawie art. 17 ust. 3 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania.

ZG

[a.f.]